

Město dýcha,
p o s l o u c h e j
jeho nádechy,
kyslík v kapilárách metra,
v závětrí sloupů mostů.

Rozvrácené čtvrtě
bez přísunu naděje
se v noci probouzejí,
podzemní neonová doupata,
garáže s hořícími barely,
kde vdechují střepy lahváčů.

Vyhrožovali mi,
prý jsem nic neviděl,
ale já
chtěl vidět víc.

Staré budovy
a jejich černé věže,
drápy, které trhají mraky
jako zmuchlané noviny.

Chrlíče

které

tajně

sledují

veškerý

pohyb

v uličkách oslepené stínem
ostří gotických věží.

Za kulatými okny,
v prazvláštním panoptiku,
na půdě anonymního baráku
hoří zaseklý gramofón.
Vynil teče jako vosk.

V podkroví šeptají
dávno zapomenuté hesla.

v závětrí mostu,
se mísí krev s
uhlikama vajglů.
a kape do nekonečných stok
temných proudů řeky Stix
přinášející polomrtvým
a spícímu městu
železobetonové sny.

Vnímej hlasu jeho,
slabik rezonujících ze starých schodišť,
sykotu elektrických obvodů,
tichého mumlání za tajemnými rohy.
Zpěvu dětí utopených v jezech.

